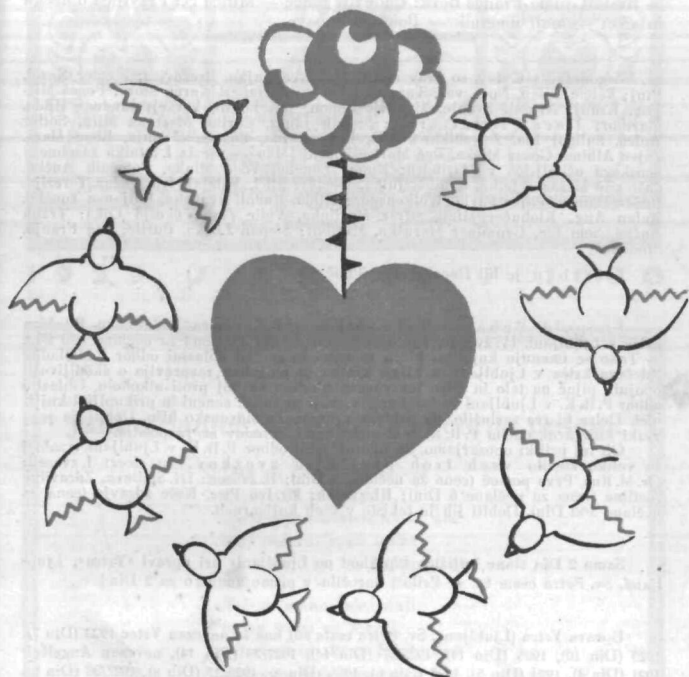

VRTEC

VSEBINA K 9. štev.: Janko Samec: Otrokova večerna pesem — Janko Samec: Marija z Barbane — Silvín Sardenko: Kraljeva družina (Pesmi) — Lea Fatur: Od bojne sekire do orala — Angelar Zdenčan: Ave Marija (Pesem) — Brata Grimm-France Bevk: Čudoviti godec — Milica S.: Pravljica o dečku in sreči — Mali umetnik — Pouk in zabava.

Zagonetke v 8. štev. so prav rešili: Makovec Rajko, Brezovica; Kasper Karel, Ptuj; Palčič Milan, Nova vas; Tušek Mirko, Ptuj; Haberl Karel, Štore; Peneš Mirjam, Kranj; Arnshek Franjo, Živkovič Simon, Jan Lovro, Veržej; Lindner Hilda, Maribor; Dacar Peter, Tržič; Stepan Janez, Čurile; Mastnak Mira, Sotlar Anica, Šuligoj Ida, železnikar Stana, Lomšek Ida, Pogačnik Sonja, Repe Mara, Zajec Albina, Gosar Micka, Čeč Marica, Gorič Jelka — vse iz I. letnika zasebnega ženskega učiteljišča v Mariboru; Kuhar Lenčka, Vodé Minka, Potočnik Ančka, Sušteršič Mera in Jelka, Črnilec Julka, Demšar Mici, Volčjak Iva, Žagar Terezija, Bučar Danica, Pajer Pavla, Wolkensperg Hilda, Rudolf Francka, Poljanec Tončka, Kalan Ang., Klobučar Mimi, Šifer Martin, Vidic Zlata, Škofja Loka; Traun Ančka, Sem Ida, Grundner Maruška, Maribor; Stepan Lizika, Čurile; Jug Franjo, Studenci.

Izžreban je bil Dacar Peter, Tržič.

Leopold Puhar: Mladina, boj se ga! Knjižnica Podmladka Rdečega križa v Ljubljani, IV. zvezek, Ljubljana, 1930. Strani 23. Cena za nečlane 1.50 Din. — Tako se imenuje knjižica, ki jo je izdal in založil oblastni odbor Podmladka Rdečega križa v Ljubljani in ki na kratko in poljubno razpravlja o škodljivosti opojnih pijač na telo in dušo ter vnema mladino na boj proti alkoholu. Oblastni odbor P. R. K. v Ljubljani je izdal spis v svoji priročni, ceneni in prikupljivi knjižnici. Delce bi res zaslužilo, da pride v prav vsako slovensko hišo. Dobiti ga je v vsaki knjigarni, dočim P. R. K. sam posameznih izvodov ne razpošilja.

Ob tej priliki opozarjamo, da ima oblastni odbor P. R. K. v Ljubljani v zalogi še veliko število vseh treh prejšnjih zvezkov, in sicer: I. zvezek: Dr. M. Rus, Prva pomoč (cena za nečlane 3 Din); II. zvezek: Dr. St. Bevk, Zdravilne rastline (cena za nečlane 6 Din); III. zvezek: Dr. Ivo Pirc, Naše zdravje (cena za nečlane 3.50 Din). Dobiti jih je takisto v vseh knjigarnah.

Samo 2 Din stane knjižica »Sprehod po Ljubljani« pri upravi »Vrtca«, Ljubljana, Sv. Petra cesta 80. — Priloži naročilu v pismu znamko za 2 Din!

Uprava Vrtca (Ljubljana, Sv. Petra cesta 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1924, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28, 1928/29.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1929/30 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Vole, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo štev. 8. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in Angelčeka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčeka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. — Čekovni račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

MAJ

1929 / V R T E C / 1930

Janko Samec: Otrokova večerna pesem.

*Dan za okni sred večera
trudne že oči zapira.
Zoon nad molkom naših koč
svoj večerni spev ubira:*

Lahko noč!

*Nič za mano, oče, mati,
vama treba ni jokati,
saj ne grem kam daleč proč.
Samo malo hočem spati:*

Lahko noč!

*V snu, ki rahel se mi bliža
in nad mano niža, niža,
duša en poljub še vroč
dahne na znamenje križa:*

Lahko noč!

Janko Samec: Marija z Barbane.*

»O sveta Devica, Marija z Barbane,
usliši nam prošnje in daj nam pomoč!
Ti z roko dobrotno v domače pristane
pripelji nas srečno to noč!«

O čujte, kak bliski žareči in gromi
bobneče potresajo daljo neba!
O glejte, kak jadro v viharju se lomi,
da upi vsi tonejo v grozo srca! —

Zaman so vse prošnje! In morje zdiojano
pognalo brodovje v še hujši je ples ...
Pa kakor da rjul bi v ozračje zoitrano,
sam črni se s a t a n oglasil je vmes:

»Hu, kdo li pod krovom se vašim skriva?
Čarovnica mlada hinaoskih je lic ...
Ta vaše nesreče grozanske je kriva,
da prošenj uslišan ni klic!« —

»V morjé z njo, v morjé!« brodar vsak vpije.
Vse steče po dekcle nedolžno pod krov,
jo suva in pljuva, v lice jo bije ...
in končno jo vrže v golčanje valov.

»O sveta Devica, Marija z Barbane,
zahvaljena bodi za hitro pomoč!
Naj bodo na čast tri sveče ti vžgane,
ker srečno domov smo prišli to noč!« ...

*

Joj, kdo pa kleči pred Marijinim oltarjem?
Dekle izpod krova, ozarjenih lās,
smehlja se nedolžno zavzetim mornarjem ...
A oni popadajo vsi na obraz:

»O sveta Devica, Marija z Barbane,
zahvaljena bodi za svojo pomoč!
Ti sredi pomorske poti razoihrane
si rešila g r e h a nocojšnjo nas noč!«

* Otok Barbana je ob izlivu Soče v sipinskem otočju, nedaleč od kopališča Gradeža v Tržaškem zalivu. Tam je znamenita božja pot, posebno za ribiče na Adriji. Po cerkvenih stenah vise mnoge slike o prečudni rešitvi ribičev iz obilnih nevarnosti morja.

Slikal akad. slikar D. Mordinović, Beograd

Silvin Sardenko: Kraljeva družina.

Kliče sinovom **KRALJ ALEKSANDER**:

»Kralj sem družine jugoslovanske;
tri sem rodove, tri sem plemena
združil z vezjo ljubezni krščanske.«

»O da bi stala!« — **PETER** pristavlja

»Tvoja družina trdno kot skala;
da bi valovom, da bi viharjem
v časih nevarnih vsem kljubovala!«

»O da bi časi!« — **TOMISLAV** prosi —

»Hiši kraljevi sévali slavni;
o da bi srca vse domovine
našla na lepi poti se spravi!«

»K sebi prižema,« — zdi se **ANDREJU** —

»Hišo kraljevo Mati Marija;
kakor se k srcu matere svoje
moje srce zaupno privija.«

»Bodi!« veli **KRALJICA MARIJA**:

»Deca nedolžna, Bog vas usliši!
Mir in edinost bodi med vami:
Sreča sijala naši bo hiši!«

Lea Fatur: Od bojne sekire do orala.

9. Tam, kjer so ubili Sokola...

razvitim banderom, z zmageponosnim krikom se vrača Dolgolas v svojo vas. Jezdi na čelu svoje čete kakor kralj. Pred njim nosita dva mladeniča na palice nasajene skalpe, ob njem stopajo slavni belokožci: glavar črne bolezní, mladi glavar črk, stari glavar lovcev, čigar puška je znana ob Kačji reki — za njim pa so privezani na konje štirje ranjeni Črnonožci. Veselo hiti Dolgolasu naproti vsa vas. Ženske pojejo slavo vélikemu glavarju: Slišal je besede Črne suknje in govoril je v zboru glavarjev. Dobro je zamenjal kože in preskrbel svoje može s puškami in prahom, a ženske s posodami in lepoticjem. Pobil je sovražnike in maščeval svoje. Kje so zdaj, ki so grozili, da nam pokončajo vas? Brez ognja je njih vigvam in lačne čakajo njih žene in otroci... Ujete bahače je pripeljal véliki glavar, da se bodo razveselile ženske ob njih mukah in da se bodo urili dečki v mučenju in učili prenašanja muk...

Voda šumi v kotlih, sladkor se raztaplja, meso peče. Po slavnostnem obedu zaigrajo možje bojno kolo. Najbolj vidna je v kolu glavarjeva perjanica, najbolj uren je njegov tomahavk, najbolj glasen njegov klic: Ukrikikiii!«... Splašijo se srake, a vrane posedajo po strehah in odgovarjajo hreščé.

Ženske se zbirajo pri Mandanki, občudujejo, kar je nakupila in kar je videla. »Ni več tako,« jim pravi, »kakor takrat, ko je prišel prvi véliki kanoe brez vesel mimo vasi ob Kačji reki in so se metali naši možje ob tla samega začudenja in strahu. Zdaj se vozijo tudi naši na kanoe brez vesel in videli smo ga dvakrat v tednu in dobivali novice iz vseh krajev. In mali Indijanci ob rekah v nižini znajo že mnogo tega, kar znajo otroci belokožcev in Utalo je naučila Črna suknja lepo molitev: »Daj, Utala, moli!«

In Utala vzdigne oči ter roke pa izgovarja slovesno: Kitchitwa Marie, gaganodamawichin, tchi wi machkawendamiid Kije Manito Kaginig tchi mino-ijiwebisiian.«¹

Ženske gledajo s spoštovanjem v otroka. »In Utalisi zna že iz knjige in Utala pozna črke s piko,« se hvali Mandanka.

»Seveda,« potrjujejo ženske. »Kdo pa je tak kakor glavarjevi otroci? Naši nimajo takih glav in vsi ne morejo k Črni suknji.«

Mandanka se smehlja radostno: »Na vse svoje otroke je mislil glavar. Mladi belokožec bo učil vaše otroke. Šola bo pri nas prav kakor pri Véliki vodi in v Galeni.² Ko se možje odpočijejo, pojdejo na lov. Treba daril za dobre Rupertove, ki so varovali Utalo; treba daril dobri Črni suknji pri Sveti Mariji. Po lovu se bo pa začela šola. In,« namigne Mandanka, »samo tisti bo glavar vseh plemen, ki bo znal, kar znajo belokožci. Začeli bomo zdaj drugače!«

Tačas, ko se pogovarjajo ženske o oblekah in o hrani, kakršno imajo ljudje v nižini; tačas, ko igrajo moški bojno kolo, stopi Nohamo mimo straž v vigvam, kjer ležijo zvezani ranjenci. Pregleda jih in jim preveže rane ter jih tolaži: »Pogum! Kmalu ozdravite!«

¹ Češčena si, Marija... (Glej dr. Leon Vončina: Friderik Baraga, str. 195.)

² Galena je mesto v Pasji preriji.

»Za kol in muke!« se pikro nasmehne Črnonožec. »Zakaj nas nisi pustil umreti? Sicer se ne bojim muk, zasramoval bom ob kolu vranjeglavske pse, kakor je zasramoval Tlaskala^a Pavnejce, ko so ga mučili.«

»Vem,« pokima Nohamo, »imenoval jih je »stare babe«. Pa naj vas to ne skrbi. Glavar je slišal glas Črne suknje in vas ne bo mučil.«

»Neverjetno!«, odmajejo Črnonožci, »bil je vedno krvoloč in Sokola je ubil prav brez vsake potrebe. Dokler živi Dolgolas, imamo Črnonožci hudega sovražnika.« — —

Tri dni je potem praznovala vas, in zdelo se je, da se ne more umiriti. Mohor je zapazil, kako Indijanci nanašajo dračja na prostor mučenja in kako si ostrijo dečki puščice. Nohamo stopi v glavarjev vigvam. Dolgolas brusi svoj tomahavk in veselo pozdravi Nohama: »Malo otopel mi je od metanja v drevo — lažje mu bo v živem mesu!«

Resno pogleda Nohamo: »Če misliš, veliki glavar, da boš mučil Črnonožce, ti povem — dokler sem jaz tukaj, jih ne boš!«

»To je naša navada in naša pravica!« se začudi Dolgolas. »Pri belokožcih sem odnehal radi tebe, toda to so Indijanci — pleme, ki vzame skalp belokožcu.«

»In čóz tudi! Jaz ne dovolim, da mučiš svoje soplemenjake. Slišal si od Črne suknje, da smo si vsi bratje. Manitu^a bo vprašal za vsako glavo, ki si jo razbil. Vprašal bo tudi mene. Zato bomo odšli vsi trije belokožci iz vasi, kakor hitro boš dal privezati jetnike h kolu mučenja.«

Dolgolas vrže v stran tomahavk in zastrmi v Nohama. Premišljuje in se zgrozi: »Ne, Nohamo, ti, ki si prijatelj Črne suknje, ti ne smeš od nas. Potem se razkadi vse, kar snujeva. Ne boš mogel ti, ne bom mogel jaz. Toda vsa vas se bo razburila...«

»Povej svojim, kar sem rekel. Izpusti jetnike!«

»Nastal bo upor,« poudari glavar. Nohamo pa vzraste: »Sam jih izpustim! Ne smel bi več pred oči Črne suknje, ko bi vi mučili človeka, dokler smo tukaj trije oboroženi kristjani.«

»Naredi, kakor se ti zdi, Nohamo,« pritrdi glavar. In ko pripravljajo na prostoru mučenja grmado, puščice in šibe in si pripovedujejo, kako premeteno so mučili druge sovražnike v tej in oni vasi — vodi Bartel konje pred pregraje in Nohamo pelje Črnonožce za hišami, a Mohor straži.

Ko so priprave za mučenje gotove, se zbere vsa vas in pride Dolgolas. Pridejo najstarejše ženske in slepi starčki, ki bi vsaj radi slišali, kako rjove njih stari sovražnik v bolečinah.

Par móz gre po jetnike. Toda kmalu se vrnejo — krik gre po gručah Vranjeglavcev: »Črnonožci so ušli! Straža leži nezavestna!«

Nepopisen nemir nastane. Vse se razbegne in hiti na zasledovanje. Dolgolas sam zajezdi konja in ga zažene v nasprotno smer. Za Dolgolasom prijezdi Nohamo. Iščejo sledi. Dolgolas pojasnjuje svojim: »Črnonožci imajo močnega čarovnika, ki jim je pomagal, da so zleteli iz naše vasi. Namesto Črnonožcev, ki niso vredni, da se junak bavi ž njimi, nalovite kaj, specite in se veselite! Jutri se pa spravimo v gozde in na prerije. Jesen je tam: jeleni in bivoli se bodo selili v gozde, medved je masten in treba nam je mozga za lase.«

Na večer drugega dne so taborili Vranjeglavci že daleč v gozdu. Zbrani ob ognju so si pripovedovali, kako je treba počastiti deda-medveda in postaviti njegovo glavo na častni kraj, da se mu ne zamerijo. Čudili so se

^a Tlaskala je bil glavar Očipancev.

^a Veliki duh = Bog.

belokožcem, ki pobijajo kače, ko jim je treba le podkaditi s tobakom in jih počastiti z naslovom »babica« pa se umaknejo same. Pravijo si, kak vihar je nastal na Gorenjem jezeru, ko je bil belokožec ubil kačo in se je odpeljal po jezeru. Glavar Delavar je zvezal psa in ga vrgel v reko, da potolaži kraljico kač. Vrgel je v jezero tobaka in prosil kačo, naj se uniri in prizanesi Indijancem, svojim otrokom. Da se ni usmilila kača, bi bili morali vreči morilca kače v jezero.

Mohorju uide smeh. Nohamo zasuče pogovor na bivolji lov. Dolgolas se ponosi: »Nočem loviti kakor lové divjaki, ki naženejo bivole na pečino, da se pobijejo in jih potem razmesarijo. Lovec se ogrne v bivoljo kožo— drugi se pa zaženejo v čredo. Živali bežijo, lovec v koži pa teče pred njimi do roba pečine. Tam se skrije, bivoli pa poskačejo s pečine.«

»Tak lov ni nevaren,« se razveseli Mohor. »Saj je hujše, če naletiš na medveda ali volka.«

»Ej, Mohor,« pravi Nohamo, »nevarnost je lahko povsod. Seveda pa ni posebne nevarnosti, če beži cela čreda bivolov in pade v brezno. Pa nameri na starega bika, kakor je Catlin. Samo s pravočasnim strelom si je še rešil življenje. Bivol te nabode na roge in te pomandra z nogami. Pasejo se bivoli v čredah do pet sto glav, pa sem že videl čredo, ki je pokrila neizmerno ravan, tako da je bilo vse črno. Cenili so jo na deset tisoč repov. Pred čredami so na straži stari bivoli. Tak rogat in bradat kosmatinec je res strašna prikazen. Če zarjove v jezi, se ti zdi, da se trese prerija. Ko začuti nevarnost, tepta z nogami, koplje z rogovi in meče prst preko svoje glave. To ti je pogled...«

»Iz varnega je tak lov gotovo zanimiv,« pripomni Mohor. Nohamo se pa razvname: »Lovci odložijo ob lovu na bivole s sebe vse, kar jih teži in se zaletijo med čredo. Žival beži v divjem neredu. Lovec pa strelja in zaganja čredo nazaj, dokler ne obleži dovolj plena za njegovo lovsko strast ali potrebo. Indijanci naredijo potem kolibe, kurijo in sušijo meso in raztegnejo kože. Najbolj genljiv je pa pogled na bivolje teličke. Zaostanejo pri begu in se zarijejo z nosom v travo in mislijo revčki, da jih nihče ne vidi. Tak teliček gre potem za človekom kakor psiček, če mu zatisneš oči.«

Tako se pogovarjajo, dokler se ne zavije Dolgolas v svoj koc in se ne vleže ob ognju. Nohamo se začudi: »Nocoj je glavar nekam žalosten. Pa mu vendar ni žal, da ni smel mučiti Črnonožcev?« Bastel se oglasi: »Slišal sem moža, ki sta rekla glavarju: Ne jezdimo tod! Tu v bližini je padel Pokatov sin Sokol.«

»Neprijeten spomin tudi za Indijanca!«, zamrmra Nohamo in se tudi zavije v svoj koc. »Pa od Črnonožcev se nam ni treba ničesar bati. Može, ki so prišli zdravi domov, bodo imeli dovolj dela, da oskrbijo vas z mesom.«

»Njih lovišča mejijo na naša,« opozori Bastel. Tedaj prebudi vreščanje ptičev in pokanje vej Nohama iz težkih misli. Vidi glavarja že pri ognju. Klopok las si je zatlačil pod usnjati životnik in roke drži nad plamenom. S pogledom pokliče Nohama.

»Moj brat,« mu pravi, »premišljal sem. Manitu je zadovoljen, da si izpustil sovražnike. Ko nabereмо kož, pojdemo še enkrat, da slišim Črno suknjo. Ali je res, da tista voda izpere vse grehe?«

»Krstna voda?« se domisli Nohamo. »Prerodi te, da si kakor nov človek.«

Dolgolas se zagleda v plamen. Potem skoči molče na konja. Nohamo je brz ob njem. Ves trepeče ob misli, kako se bo razveselil Baraga takega spreobrnjenca.

Po široki preriji jezdijo. Na levo je hrastov gaj. Dolgolas tjakaj obrne konja. Za njim poskoči stari Glog: »Hej, tu je bil pobit Sokol,« in kaže

glavarju na drugo stran. Ponosno se dvigne Dolgolas v sedlu: »Vranjeglavec se ne boji ne živih ne mrtvih sovražnikov!« Pa požene konja ob gaju. Za trenutek je sam pred drugimi. Obrne glavo in reče Nohamu: »Lovska pravica je sveta. Sokol je lovil na našem!« Nohamo tedaj odpre usta, da odgovori — a zadrži besedo — srce mu zastane: Iz gaja je siknila puščica in se zaletela Dolgolasu v grlo... Dolgolas omahne in lovci se zaletijo k njemu. Bastel skoči v gaj, a ne vidi nikogar. Pri glavarju kleči Nohamo, ustavlja mu kri, ihti — zaman je pomoč, grgrajoč se izliva kri iz grla.

»Taka puščica predre bivola,« stoče Bastel. Dolgolas obrača oči in grgra: »Vode — ki — čisti!« ...

Nohamo se domisli: krsta si želi. Vzame vode, ki mu jo prinese Mohor ter vpraša: »Dolgolas, ali veruješ?«

Umirajoči pritrjuje z očmi.

»Krstim te v imenu Očeta in Sina in svetega Duha,« dé Nohamo in obliva umirajočega z vodo in s svojimi solzami.

Glavar mu da znak, naj se mu približa z uhom in šepeta: »Bodi — glavar — dokler ne odrase Uta-lisi. Pelji — otroka in ženo k Čr — suk — ... Manitu... Kitchitwa Marie...«

Močnejše se ulije kri — — — Orjaško telo se strese —. Glava se povesi v Nohamovo naročje...

*

Drugače kakor pred tednom se vrača glavar Dolgolas v svojo vas. Zdaj gre pred njim žaloben krik in bridkost hiti pod Skalno gorovje: »Kje je moč tvojih rok, o veliki glavar? Kje je urnost tvojih nog? Padali so tvoji sovražniki kakor bilke v vetru in ni te dohitel noben jelen. Tvoj glas so poslušali glavarji in tvoj vigvam je bil poln plena. Zdaj ti molčiš in puščaš nas v žalosti! Manitu te je poklical, Manitu...«

Zadnjikrat razplete in razčeše Mandanka lase svojega moža, te lase, ki so bili ponos vsega plemena. Nataknemo mu na glavo glavarški znak;

obesijo mu za vrat pipo in ovratnice; napravijo ga kakor da gre na boj in ga naslonijo sedečega na drevo. Udarijo bobni in grmé, da odstranijo zle duhove od mrtvega. Ob Dolgolasu pa kleči žena in ponavlja za Utalo: »Kitchitwa Marie, gaganodamawichin, tchi wi machkawendamiid Kije Manito Kaginig tchi mino-ijiwebisiian.«

Angelar Zdenčan: Ave Marija.

*Posodi, Rafael,¹ mi čopič svoj,
podaj mi Mihelanželovo² dleto,
Bernardove³ ljubezni daj napoj,
da v redno proslavim Devico svetlo!*

*Slaviti vredno Njo? Pač vse zaman je.
Proslava moja vsa: samó jecljanje.*

*Todà ni treba mi obupovati...
Saj sliši rada celo zemska mati,
kak njen otrok neobrano blebetá,
dokler še jezik gladko mu ne teče;
posluša srečna ga in se smehljá...*

In kaj naj jezik moj Prečisti reče?

*Marijine časti in vse proslave
strnite se v besedi dve: M a r i a , a v e !*

¹ Rafael, najimenitnejši slikar; ² Mihelanželo, najbolj sloveči kipar; ³ sveti Bernard, največji Marijin častilec.

Br. Grimm-Fr. Bevk: Čudoviti godec.

V STARIH časih, ko je rasel še bob v klasih, je živel čudovit godec, goslač. Šel je skozi gozd, sam, čisto sam in mislil, da ni bilo njegovih misli konca. Pa se je misli naveličal kot samote in je govoril kot norec sam s seboj: »Ej, godec, goslač, sam si, sam; pusto ti je in dolgčas takisto. Poišči si druga, da ti krajša čas.«

Tako je govoril in storil ni drugače. Snel je gosli z ramena in zagodel tako lepo in tako glasno, da je odmevalo daleč po gozdu. Dolgo ni čakal. Prišel je volk skozi goščo, čez drn in strn.

»Ej, volk pride,« si je dejal godec, »njega pa res nisem želel.«

To je rekel, a volk se je približal in pokazal zobe: »Ej, ljubi godec, kako lepo igraš! Tega bi se tudi jaz rad naučil.«

»Nič lažjega nego to,« je odgovoril godec. »Le vse me moraš ubogati, kar ti bom ukazal.«

»O, godec,« je tulil volk, »vse te bom ubogal, kakor uboga učenec svojega učitelja.«

Godec mu je dejal, naj gre z njim. Prideta do starega hrasta, ki je bil znotraj votel in v sredini razklan.

»Glej,« reče godec volku, »če se hočeš naučiti godbe, moraš vtakniti prednje tace v to razpoko.«

Volk je ubogal. Godec je pobral kamen in z njim zagvozdil volkove šape tako trdno, da se ni mogel geniti.

»Čakaj tako dolgo, da se vrnem,« je dejal godec in šel vesel dalje.

Čez nekaj časa je govoril znova sam s seboj: »Dolgčas in pusto mi bo v gozdu, novega tovariša si moram poiskati.« Pa je vzel svoje gosli in zaigral, da se je slišalo globoko v gozd. Ni trajalo dolgo, ko se skozi drevje priplazila lisica.

»O, lisica pride,« si dé godec, »te si pa nisem želel.«

Lisica pride do njega in mu reče: »Ej, ljubi godec, kako lepo igraš! Tega bi se tudi jaz rada naučila!«

»Kmalu boš znala,« ji reče godec, »toda storiti moraš vse, kar ti bom velel.«

»O, godec, ubogala te bom kot učenec svojega učitelja.«

»Pojdi z menoj!« ji reče godec.

Šla sta in šla, prišla do steze, ob kateri je stalo visoko grmovje po obeh straneh. Tu je godec postal, upognil lesko in stopil z nogo na njen vrh, nato pa upognil z druge strani poti drugo lesko in stopil z drugo nogo na njen vrh. »Daj mi desno tacio!«, reče lisici. Lisica uboga, godec pa ji priveže tacio za prvi leskov vrh. »Daj mi drugo tacio!«, reče godec znova. Lisica uboga, godec ji priveže levo tacio za drugi leskov vrh. Končno pogleda, če jo je privezal zadosti močno in izpusti oba vrhova, da planeta kvišku, lisica pa obvisi v zraku in binglja.

»Čakaj tako dolgo, da se vrnem,« ji reče godec in odide po svoji poti. Znova govori predse: »Dolgčas mi bo in samotno; treba je, da si poiščem novega tovariša.« Zaigra na gosli, da je odmevalo med drevjem. Priskače zajec.

»O, zajec pride,« si reče godec, »tega pa nisem klical.«

»Ej, ljubi godec,« mu reče zajček, »kako lepo godeš, kaj rad bi se tega tudi jaz naučil.«

»Prav lahko,« reče godec, »le slušati me moraš, kar ti bom dejal.«

»O, godec slušal te bom prav tako kot učenec svojega učitelja.«

Gresta po gozdu, dokler ne prideta na jaso, kjer je stalo edincato drevo. Godec zavožla zajčku vrvico okrog vratu, drugi konec pa priveže za drevo.

»Hopsa, zajček, zdaj pa le poskoči dvajsetkrat okrog drevesa,« mu zakliče godec in zajček ga uboga. Ko je bil že dvajsetkrat okrog drevesa, se je vrvica ovila dvajsetkrat okrog debla, zajček pa je bil na ta način ujet in naj je vlekel in se trgal še toliko, nič ni pomagalo, vrvica ga je le še tesneje rezala v mehki vrat.

»Čakaj me tako dolgo, da se vrnem,« mu pravi godec in gre dalje.

Volk se je medtem trgal, vlekel in grizel kamen tako dolgo, da se mu je posrečilo potegniti tace iz drevesne razpoke. Srdit in jezen je tekel, da

bi ujel godca in ga raztrgal. Ko ga je videla lisica, je začela tožiti in vpiti iz vsega grla: »Brat volk, pomagaj mi, godec me je osleparil.« Volk je upognil leski, pregriznil vezi in osvobodil lisico. Dobila sta tudi zajčka, ki sta ga prav tako osvobodila. Nato so iskali godca z združenimi močmi.

Godec je bil na svojem potu znova zaigral na gosli, in to pot je bil srečnejši ko prej. Glasovi gosli so prišli do nekega ubovega drvarja, ki je takoj, hočeš ali nočeš, popustil delo in prišel s sekiro pod pazduho, da bi slišal godbo.

»Končno sem dobil pravega tovariša,« je vzkliknil godec. »Človeka sem iskal, ne divjih zveri.« Pričel je igrati tako lepo in omamno, da je ubogi mož obstal kot začaran in se mu je srce od blaženosti topilo v prsih. In ko je tako stal, so prišli volk, lisica in zajec. Opazil je drvar, da nameravajo nekaj slabega. Dvignil je svojo blestečo sekiro in se postavil pred godca, kot bi hotel reči: »Kdor mu kaj stori, naj se pazi; imel bo opraviti z menoj.«

Živali so se prestrašile in zbežale v gozd, godec je pa zaigral drvarju še eno v zahvalo, nato pa šel dalje.

Milica S.: Pravljica o dečku in sreči.

NEKOČ je živel daleč nekje v vasi žalostni Tinče. Tako so ga imenovali, ker se kar nič ni hotel igrati z drugimi otroki. Vedno je žalostno s sklonjeno glavo posedal po kotih. Imel je očeta in mačeho, tudi polbrata in polsestre. Oče ni bil hudoben, le zelo strog obraz je imel, tako da se ga je Tinče precej bal. Tudi mačeha ni bila hudobna. Ni Tinčeta sovražila, a prijazna sploh ni znala biti. Imela je vedno mnogo dela, pa se za otroke ni veliko brigala. Tinče je pa vendar ni imel rad. Čisto motno se je še spominjal, da je njegova prava mama ležala nekoč vsa mrzla, z zaprtimi očmi v hiši in da se ni hotela nič več smehljati in nič več ga božati. Pa je prišla na njeno mesto ta, ki se tudi ni znala nič smehljati in ga ni hotela nič božati.

Nekega dne je stopil oče v izbo še bolj mrk kot navadno. Za njim je stopila v izbo mačeha. Oči je imela vse preplašene in vprašujoče je zrla v očeta: »Je li res?»

Seveda je res, še več ko res!« je osorno odvrnil oče.

Tedaj je mačeha zaihtela: »Nikoli nismo imeli sreče, nikoli!«

Tinče tistega večera ni mogel zaspati. Tudi on bi bil rad našel svojo srečo. Pa je tako šibek in majhen otrok, kam naj jo gre iskat? Tako brez vsega upanja je bil, da sta mu dve veliki solzi privreli na oči. Ravno takrat pa se je zgubil zlat poševen trak skozi veje, ki so zakrivale okence, na dečkovo lice. Solzi sta zablesteli kot dva vilinja demanta. Deček se je začudil slepečemu svitu. Kakor je skušal bolje videti, je postajala svetloba še večja in je dobivala vedno jasnejše obrise. Stala je pred njim v srebrni, mehki obleki deklica. Črni svilnati kodri so ji padali na rame. Vprašala je dečka: »Čemu pa jokaš?« Čakati je morala, da se je zbral. »Iskati sem mislil iti srečo, pa ji ne vem ne kraja ne imena!«

Še bolj otožna je postala lepa deklica. Potem je neodločno dejala: »Pomagati bi ti hotela, pa ne znam. Toda naša kraljica bo gotovo vedela za tvojo srečo. Veš, moja gospodarica je kraljica lune in noči. Pojdi z menoj!«

Brezslšno sta zapustila hišo in znano vas. Tinče pa ni videl drugega ko svojo spremljevalko. Zrl je nepremično v svetli blede obraz, v lepo črno oko.

Naenkrat je Tinče opazil, da je v tuji, tihi deželi. V kraljestvu noči. Srebrna mesečina je ležala na temnomodrih travnikih in še temnejših gozdovih. V bledih cvetkah so ležali rosní biseri kakor solze.

Po poti, mehki kakor sanje, sta dospela pod velik skrivnosten grad. Vrhovi številnih stolpov so se srebrno svetili. Na visokem oknu je videl Tinče v soju meseca bel obraz.

Naša kraljica!« mu je zašepetala spremljevalka. »Poslušaj slavčeka!«

V grajskem vrtu je pritajeno šušljalo, kakor da nevidna bitja igrajo med cvetočimi grmovi. Listje na drevju je trepetalo, kakor da ga maje skrivnostno bitje. V senci dreves so zagoreli tu-tam trenutni, blede plamenčki. Po temnih, le od lune osvetljenih stopnicah sta prišla deček in deklica v velike dvorane, kjer je bilo Tinčeta strah in ga je hkrati privlačevala skrivna sila. V modri temini zadnje dvorane se je svetila jasna slika: skozi odprto okno zvezdnato nebo, na njem pa od lune obsijan krasni obraz kraljice. Sedela je pri oknu, glavo naslonjeno na roko.

Šele čez čas se je sanjavo ozrla: »Dečka si pripeljala?« — »Videla sem grenke solze v njegovih očeh in pomagati sem mu hotela. Pa mu ne morem. Ti, o kraljica, boš vedela za pomoč. Svojo srečo hoče najti ta deček, pa ji ne ve ne kraja ne imena.«

Tišina. Tinče zre nepremično v kraljico. Ta se je zazrla premišljuje v noč. Potem reče počasi: »Dečku — temu — srečo? Mnogo skrivnosti in radosti imam v oblasti, a tvoje sreče, dete, ne poznam. Tvojo srečo le slutim! Gotovo jo ima v oblasti kraljica solnca!« Pri tem kraljica zavzdihne. Pa še tiho pristavi: »Pelji ga, deklica, k njej — do zore...«

Spet sta šla deček in deklica po velikem stopnišču. Tinče je stopal oklevaje; rad bi bil ostal še v kraljestvu noči.

Spet travniki, speči gozdovi. — »Ti nič ne ugaja naša kraljica?« ga smehljuje vpraša deklica.

»Toliko lepote nisem slutil,« odgovori deček. »Toda povej mi, zakaj je tako žalostno zavzdihnila, ko je imenovala solnčno kraljico?«

Resno je spregovorila spremljevalka: »Naša kraljica ljubi mesec; toda solnčna kraljica, močnejša od nje, pošlje prešerne solnčne žarke in ti mu vzamejo vso svetlobo. Kraljica noči mora čakati ves dolgi dan, da se mesec spet prikaže v vsej svoji lepoti. Rada bi se kraljica noči uprla. A solnce bi ne poslalo svojih žarkov mesecu, pa bi ugasnil. Kraljica noči bi umrla od žalosti. Zato molči in trpi.«

Še sta hodila po svetli cesti, a Tinče je opazal, da je deklica vedno bledejša. Njen mirni smehlaj se je zameglil. Tiho je govorila:

»Zdrav, Tinče! Konec je kraljestva noči in sna. Čaka te mučna pot, ki vodi do solnca. Ne obupuj in ne ustavlaj se niti za hip. Sicer ne najdeš nikoli solnčnega gradu svoje sreče...«

Še so mu odmevale v srcu besede deklice kakor nočna pesem iz dalje, a nje že ni bilo več. Zginila je že modrikasta v modrikasti jutranji megli. Na obzorju je žarel že svetel trak — zora.

Dokler je še trajal rosi jutranji hlad, je hodil Tinče dobro. Toda kmalu je začelo solnce peči. Noge so ga začele skeleti. Travniki ob poti so vedno bolj izžarevali zasopli dih vroče trave in zemlje. Vendar je bil Tinče vesel, da je pot tako ravna; ni je mogel zgrešiti, ker se ni nikjer cepila. Toda že je trudno stopal, ko se je začela cesta dvigati. In kamenita je bila.

»Ko bi palico imel, da bi se nanjo opiral!« je deček vzdihnil. Ob strani med skalovjem in travo je bil samotni leskov grm. Premaknil se je na njem list — mogoče je hrošč stopil nanj. Komaj slišen zvok je prišel do Tinčeta: »Prožna bo palica, odlomi jo deček, odlomi!«

»Ne smem!« je siloma deček obrnil glavo in šel dalje.

»Da bi si mogel vsaj malo počiti!« je zavzdihnil. Ploščat, raven kamen je bil ob cesti. Kuščarica je švignila po njem. Pogledala ga je, iz njenih oči pa je seglo vabilo do njega: »Truden si že, sedi! Samo za hip sedi!«

»Ne smem!« je še enkrat močnejše zaklical deček.

Trudno je stopal dalje. »Požirek, samo požirek!« Žeja mu je sušila usta. Vse telo je klicalo: Vsaj kapljo, kapljo!

Studenček je žuborel ob poti, govoril, vabil: »Pij, pij, požirek pij!« Zdaj je bilo dečku tako hudo, da se je že hotel skloniti... Potem bi bil konec, potem bi ne našel več poti k solnčni kraljici. »Poskusim še malo — potem se pa vrnem k studenčku, ako ne bom mogel naprej.« Brž je stopil dalje.

Solnce je tako žgalo, da je čutil: ne zdržim več! Zvlekel se je še par korakov dalje, potem pa padel počasi, uničen na žareče cestno kamenje.

Ko je spet odprl oči, se je začudil. Bil je v deželi, katere odsev pride včasih k ljudem na zemljo: kadar po dežju zasiyejo travniki in polja in gozdovi v bleščečem soju solnca, ki prešinja čisto modrino neba. V taki kristalno čisti svetlobi so tu ležali bujni travniki, pokriti z odejami pisanih cvetk. In ob njih opojno dišeči grmovi in gozdovi... vse oživljeno od radostnega žvrgolenja čudežnih ptic.

Po snežnobeli poti je stopal Tinče srečen, oživljen dalje.

Nekaj, kar je bilo daleč pred njim, mu je jemalo vid. Šele polagoma je razločil v mavričnih barvah blesk gradu na višini.

Na hrib so vodile široke stopnice. Komaj jim je videl konec. Ob straneh je bilo visoko, cvetoče grmovje. Iz njega radovedni pogledi pisanih ptic. Slednjič: zadnja stopnica! Ob straneh dvorniki... V zlatu se lesketajo obleke, svetli kodri tekmujejo s solncem. Oči so pa tako dobre, kot jih Tinče še ni videl: vsa lepota jasnine neba se zrcali v njih. Ves srečen stopa dalje. Visoke kristalne stene lomijo solnčne žarke v mavrice.

Pogleda v dvorano in obstane; oživljajoči, božajoči hlad pomladnega vetra mu zaveje nasproti. Dolga, v pisanih cvetkah se sveteča preproga vodi do prestola. Ob strani stoje dvorjani in dvorjanke. Samo čisti soj njih čistih duš vidi: preveč se blešči od mavričnih odsevov sten, od žarkov solnca, ki prihajajo skozi kristalno streho. Tam, tam je pa — kraljica! Prestol iz dragocenih kamenov, a ona sama — svetla in lepa, nežna kot jutranje solnce. Dolgi dolgi zlati lasje ji padajo v valovih na škrlatno obleko, ki je kakor luč solnca ob zapadu. Sijaja njenih čudežnih oči Tinče ne more prenesti. Spusti pogled po valovih lās in žareče obleke, ki se vije po stopnicah, na zadnjo kristalno stopnico, ki je vodila h kraljici.

Ob desnici prestola spregovori dvorjanka, kakor bi srebrn zvonček vabil k molitvi: »Deček — po kaj si prišel?«

Po kaj? Ni vedel več. Saj je že to najvišja sreča, bivati med temi resnično srečnimi. Zbral je misli, da bi se spomnil. Vedel je, da je po nekaj prišel. Temna slika iz ubogega življenja mu je zatemnila pogled. Spomnil se je: »Po srečo sem prišel, ki ji ne vem ne kraja ne imena.«

Ena izmed dvorjank je kraljici nekaj zašepetala. Šušljanje vetra v pomladnih vrtovih je šlo od bitja do bitja. Razžalostila so se za trenutek. Slutnja dečkovega trpljenja je šla mimo src.

Smehljaje se je nato dejala kraljica:

»Resnično, sreča otrok je v mojem kraljestvu!«

Pokazala je s snežnobelo roko na velika steklena vrata. Tinček se je ozrl tja: počasi so se vrata sama odprla in preprosta žena, malo zgubanega obraza, je stala med njimi. Pogledala ga je in čudežen nasmeh se ji je razlil po ustnih in očeh. V tem nasmehu je utonil ves soj dvorane, kraljice, solncā. Gledal je deček nepremično ta obraz, ki ga je slutil v nejasnih spominih.

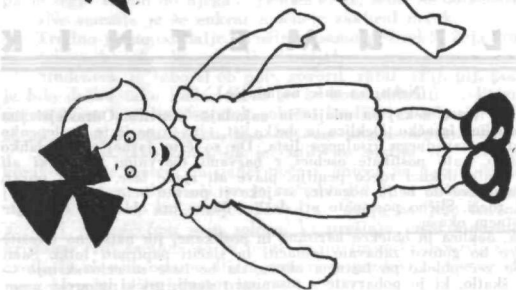
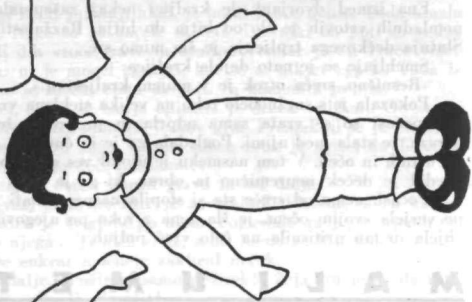
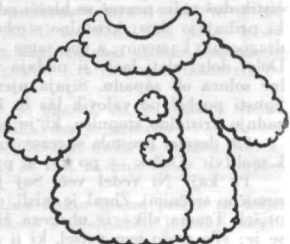
Počasi, nema od sreče sta si stopila nasproti mati in sin. Počasi, kot bi ne verjela svojim očem, je šla žena z roko po njegovih laseh. Potem ga je objela in mu pritislila na čelo vroč poljub.

M A L I U M E T N I K

(Nekaj za naše najmlajše.)

Danes prinaša Vrtec nekaj za mlajše in najmlajše sestrice. Odraslejši jim lahko naredite majhno igračko. Deklico in dečka (št. 1 in 2) narišete na lepenko ali na gladko stran navadnega risalnega lista. Da so črte jasnejše, jih lahko prevlečete s tušem, nato poslikate osebeci z barvami (barvnimi svinčniki ali akvarelnimi barvami): deklici rdečo pentljo, plave ali rjave lase, rožnat obraz, rožnate ročice in nožice do belih nogavic; srajčko ji pustite belo, čevljički naj bodo rjavi, črni, rdeči. Slično postopate pri dečku. Barve pri oblekah določajte kar sami po lastnem okusu.

Ko so deček, deklica in oblekce narisane in poslikane, jih natančno izrežite in mlajše sestrice bo gotovo zabavalo, oblačiti in slačiti papirnati lutki. Sami lahko narišete še več obleke po lastnem okusu, da bo bale za celo skrinjo — primerno veliko škatlo, ki jo pobarvate s pisanimi rožami, ptički in sreci.

Modrost v pogovorih domačih in tujih

Petelin.

Petelin je kmetova ura.
Petelin je kralj na svojem gnoju.
Vsak petelin je ponosen na svoj gnoj.
Vsak petelin najrajši na svojem dvo-
rišču poje.
Petelin lepo poje, ako grlo moči.
Naj petelin tudi ne zapoje, solnce
vseeno vzide.
Petelin najrajši na visokem poje.
Če en petelin zapoje, zapojó vsi v
vasi.
Petelin zamiži, kadar zapoje.
Suh petelin dobro poje.
Petelin gre zgodaj spat in jame rano
kokotat'.
Čim slabše petelin poje, tem več poje.
Če ni petelina pri hiši, pa kokoš poje.
Če petelin zrno izbrska, zažene velik
vrišč.
Čemu naj je petelinu demant?
Petelina bolj razveseli črv ko biser.
Tudi petelin ne požre vsega, kar iz-
brska.
Petelin ne znese toliko skupaj kot ko-
koš razgrebe.
Petelin ima tudi peruti, pa ne leti.
Petelina po grebenu spoznaš.
Oparjen petelin tudi pred dežjem beži.
Dva petelina na dvorišči — tam je
gotovo vrišč.

Reki:

S petelinom vstati.
Ošaben kot petelin na gnoju.
Rdečega petelina na streho postaviti.
Vrti se kot petelin na strehi.
Petelina videti, ki je zvezde zobal.
Temu ne bo več dolgo petelin pel.

Na Gorenjsko!

Ant. Žužek.

(Nadaljevanje.)

In res, mnogo potnikov vidimo izsto-
piti na tej postaji. Tudi mi bi se jim
kaj radi pridružili. Pa divjeromantični
Vintgar s svojim 26 m visokim slapom
(šumom) zasluži poseben opis, in ker smo
se že odločili, da za enkrat spoznavamo
Gorenjsko ob železniški progi, smuknimo
rajši skozi predor na drugo stran Vintgar-
skega hriba (844 m), kjer nas takoj, ko
pridemo na svetlo, pozdravi vasica Pod-

hom. Svet se nam tukaj odpre, da lahko
opazujemo prijazna, lepa gorenjska na-
selja in posamezne domačije, ki se po-
nosno belé izza sadnega drevja. To so
Spodnje in Zgornje Gorje na desni, Za-
sip in Rečica na levi strani proge. Dobri
gospodarji so tukaj, znani posebno kot
umri in vneti rejci lepih konj. Zadnja
leta se vrše na Bledu tudi konjske dirke
in tekme, katerih se udeležujejo poleg
tujih konjerejcev z uspehom tudi doma-
čini. Še kratek čas in vlak se jame
ustavljati. Vsa okna na levi strani so na-
enkrat zasedena. »Bled-jezero!« kličejo
sprevodniki. Na Bledu smo! Naša mlada
družbica, ki sicer ne počiva rada z je-
zički, kar obstane in samo na široko od-
pira oči. Da, res je diven naš Bled! Izpred
posiže je očarljiv pogled na ta prelestni
kotiček naše domovine. Prav pod nami
se razprostira, kot davna, lepa pravljica.
Ljubka pokrajina, vsakemu Slovencu do-
mača, a vendarle pomeni Bled z jezerom
pri vsakem novem srečanju novo, toplo
in globoko doživetje. Pokojna gladina
jezera, obdanega z belim vencem hiš in
zeleno verigo borovih in jelovih gozdov,
otoček s stopnicami in izza drevja cer-
kvice blejske Matere božje! V ozadju pa
so nanizani mogočni, beli in sivi gorski
velikani, med njimi očak Triglav. Nepo-
zabna pokrajina!

Bled z jezerom (454 m nad morjem) je
že stoletja čislano, danes pa svetovno
znano letovišče in zdravilišče. Blejska
kotlina ima nadvse ugodno lego, podneb-
je pa milo in stanovito, zrak čist in
bogat na ozonu. Posebno se je povzdignil
Bled, odkar ga je izbrala naša kraljevska
rodbina za svoje poletno bivališče. Veli-
čanstvi kralj in kraljica rada živita na
Bledu, kjer je tudi prestolonaslednik
Peterček prav všeč. Lani pa sta dobila
kraljeviča Peter in Tomislav tu na Bledu
majhnega brata, kraljeviča Andreja.

Vas Bled sama leži pod gradom (614
metrov), katerega slikovita, romantična
pečina pada navpično v jezero. Okrog
jezera je speljana gladka lepa cesta, ki
vodi iz vasi Bled pod gradom, mimo
kolodvora in kraljevega gradiča Suvo-
bora skozi vasi Mlino, Zeleče in Zagorica.
kar pa na kratko vse imenujemo Bled.
Na južni in vzhodni jezerski obali se
vrsti skoro nepretrgani niz ličnih vil z
lepimi, senčnimi nasadi, Zdraviliški dom,
udobni veliki hoteli, kopališke terase in
čolnarnice, kavarne, gostilnice in vsako-
vrstne prodajalnice, tako da ima domača
in tuja gospoda, ki letuje na Bledu, po-
leg naravnih krasot tudi drugače vse, kar
potrebuje za udobno življenje.

Bled je danes največje pa tudi najlepše letovišče v naši državi. Pa ne samo poleti je lepo na Bledu, nego pridobiva zadnje čase Bled tudi pomen kot zimsko-sportni kraj. V tem oziru že tekmuje z Bohinjem, kamor nas bo brž popeljal vlak. Kratek predor za postajo, in še en pogled, dva na temnozeleno jezersko gladino, in že sopiha vlak v ozki dolinici, nato skozi truplo 648 m visoke Osojnice, in šmenta, komaj se spet posveti dan, že se vlak spet skriva pod zemljo. Ko zapustimo ta predor, že drdramo v ozki dolini, kjer zagledamo Savo Bohinjko, na postajo Bohinjska Bela. Za to postajo se peljemo spet po večjem predoru in nato nas tesno obda gozdnato gorovje. Pred nami se dviga v nebo, ki ga le malo vidimo, strmina Jelovice, gozdov in divjačine bogate visoke planote, in v dolinici, kjer se peljemo, je večsah komaj prostora za vlak, za belo cesto in za zeleno šumečo Savo Bohinjko, ki bistro hiti mimo nas. V pogorju tu in tam osamela čer, tu in tam kozja stezica, ki služi v deževju tudi za strugo hudourniku, sicer pa samo naš sopihajoči vlak in cesta in Sava! Komaj, komaj se prerijemo skozi Sotesko, ter zavijemo proti desni, kjer se pa dolinica precej razširi in nas Sava zapusti. Nato se vlak ustavi. Dospeli smo na prijazno postajo Nomenj.

(Konec.)

Uganke, skrivalice in drugo.

Skrivnostni obroč.

Pazi na velike črke, potem ti bo rešitev lahka.

Računska naloga.

Katera števila imajo to lastnost, da postanejo večja, če eno številko ob njih črtaš.

Številnica.

(L. J. Veržej.)

5. 1. 2. 9. 4. 7. 8 — 12. 13 — 6. 4.
10. 4. 7. 8 — 11. 13. 14 — 12. 2. 10
. 13. 3 — 7. 3. 2. 11. 13 — 3. 12. 13
. 10 — 12. 13. — 5. 4. 7. 8.

Ključ:

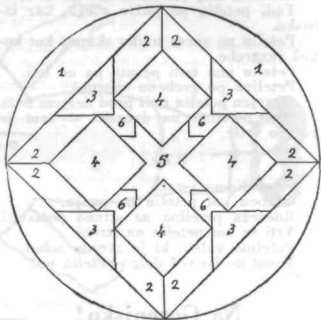
1. 2. 3. 4. 5. 6. 4. 7. 8 poglavitni greh
9. 10. 2. 11. 12. 13 suhljad
14. 13. 1 rastlina

Rešitev nam da znan pogovor.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagovetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 7. številcu.

Geometrijska naloga.

Velikonočno jagnje.

Vzemi najprej spodnje in gornje pečate s križi in potem one s krogom in pripadajoče črke v vrstah, pa dobiš:

Jagnje je odrešilo ovce.

Izločilna uganaka.

Skoplje, brivnica, klanec, pozdrav,
Rebeka,
Kopriva ne pozebe.

NAŠI RAZGOVORI

Frida S.:

Komu?

Komu veljajo misli moje,
komu naj šopek moj dehti?
Komu podam naj pesmi svoje,
srce komu mi naj žari?

Bogastvu, izobilju sreče
zapeti nočem, ne želim,
sveta veselje v dušo peče,
k lepoti višji hrepenim.

Moj cvet, moj spev Kraljici maja,
gozdovom, ptičkom naj velja,
naravi vsej, ki te proslavlja,
o, rož in naših src Gospa!

Anton S.:

Tebe pozdravljajo...

Tebe pozdravljajo zvezdice zlate,
ki se na nebu čarobno blesté,
v jutranji zarji pojo ti pozdrave
hribi žareči in zlate gore.

Solnce pošilja ti svoje pozdrave,
pred tabo razliva zlati svoj žar,
bistri potoček veselo šumlja
v slavo ti poje srebrno vsekdar.

Tebe pozdravljajo rožice zale,
tebi odpira se sleherni cvet,
tebi prepevajo ptičice male,
tebi v slavo raduje se svet.

Tebe pozdravljajo srca zemljanov,
ki v nežni ljubezni do tebe gore,
tebi prepevajo angelski zbori,
širna nebesa tebe slavé.

Tebe, Marija, nebeška Kraljica,
rad bi dostojno in verno častil,
če mi boš mati in priprošnjica,
te bom v nebesih na veke slavil.

Drago K.:

Veselje in žalost.

Dve celici ima srce:
v eni veselje stanuje,
v drugi žalost domuje.
Kadar veselje spi,
takrat žalost bedi.

Veselje, mirno in tiho bodi z nami,
da se žalost še dolgo, dolgo ne predrami.

Vekoslav: Pesemca »Kje« tudi ne razodeva posebnih zmožnosti. Boljša je pripoved o Zidarčku Ivančku, le da obširno pripovedovanje o vinskih šegah in navadah, ni kaj vzgojno. Pošljite nam še kaj v prozi, kratke sestavke.

Drago: Evo ti natisnjene pesemce, ki si jo dokaj spretno prevedel iz nemščine. Obe pesmici, ki si ju poslal, sta prvi poskus, pa se bojiš, da bi se »za božjo voljo ne smejali«. Tvoj strah je prazen, le nič se ne boj, in še nam piši. Lepo pozdravljen!

Anton S.: Izmed številnih Marijinih, ki ste njen vnet častilec, smo izbrali eno za maj, za ostale poslane stvari pa prosimo potrpljenja. Naši prijateljski nam pošiljajo toliko gradiva, ki tudi mora polagoma v kočitek, prostora pa tako malo. S pozdravom!

Frida S.: Tudi ti si zapela Roži nebeški, Kraljici sladkega maja. Naj bo Gospa tvojega srca vse dni tvojega življenja! Če boš njo v srcu hranila, ne bo v njem prostora za hudo in neblago.

Vasovalec.